

Arrest

nr. 209 028 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT *loco* advocaat P. DE BLOCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Angolese nationaliteit en verklaarde dat u 26 jaar bent en geboren werd in Mbanza Kongo. U verklaarde dat u op 11 jarige leeftijd in de provincie Cunene woonde toen u 's nachts geluiden hoorde die u en uw twee broers en twee zussen traumatiseerden waardoor u samen met hen uit het raam klom en de nacht in het bos doorbracht. De volgende ochtend ging u terug naar huis waar uw ouders verdwenen waren en ook uw zus Bella was verdwenen. De chef van het dorp stuurde u en uw broers en zus Maria naar Luanda om daar naar uw ouders te gaan zoeken. Na een maand vruchteloos naar uw ouders gezocht te hebben in Luanda gingen jullie naar Kinshasa, in Congo om daar uw ouders

te zoeken. Jullie huurden een huis in Kinshasa maar toen u op een dag benzine ging kopen werden uw broers en zus opgepakt en in een weeshuis gestopt. In 2016 ging u, omwille van geweldadige protesten in Kinshasa, terug naar Luanda waar u aan de slag ging op een markt waar u mensen hun bagage hielp transporteren. Zo ontmoette u een blanke persoon die Simon heet die u vertelde dat hij uw vader nog gekend heeft. Hij zei u dat hij uw moeder gezien had in Nederland en beloofde u dat hij u zou helpen waarna hij een paspoort en een visum voor België bezorgde. U vertrok dan in december 2016 met het vliegtuig vanuit Luanda naar Frankrijk waarna u in een wagen naar Nederland ging. Toen u in Nederland asiel aanvraag werd u, omwille van uw visum voor België, naar België gestuurd waar u aankwam op 15 maart 2017 en er asiel aanvraag op 24 maart 2017. U verklaarde dat u niet terug naar Angola kan omdat u bang bent van de Angolese politie, de DNIC, die mensen doodschiet op de markt waar u werkte en sliep in Luanda.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd waarom u uit Angola vertrok en of u dat kon uitleggen, zei u dat het een risico was om op de markt te leven want er woonden daar ook gewapende bandieten die problemen maakten. U zei verder dat de DNIC (het huidige SIC, de Angolese criminele recherche die in 2015 de DNIC verving, zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier) daar mensen kwam arresteren en daarbij ook mensen doodschoten. U zei dan dat de politie met een stempel "DNIC" op de lijken van deze neergeschoten mensen kwam zetten waarna de lijken werden opgehaald (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Dat de Angolese politie stempels met hun eigen acroniem op lijken zou zetten van personen die ze zelf neerschiet is volledig ongeloofwaardig, des te meer omdat deze dienst (DNIC) sinds 2015 niet meer bestaat en er sindsdien van SIC wordt gesproken. U verklaarde dat u in 2016 vanuit Kinshasa naar Luanda verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd of de DNIC u ooit persoonlijk bedreigd heeft, zei u dat u telkens kon vluchten en dat ze u nooit kunnen arresteren hebben (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er u gevraagd werd om te vertellen waarom u asiel aanvraagt en welke gebeurtenissen ertoe geleid hebben dat u uit Angola moest vertrekken, zei u dat u aan meneer Simon vroeg om u mee te nemen zodat u uw moeder kon terugzien. Wanneer er u dan gevraagd werd of het daarom is dat u vertrokken bent uit Angola, zei u dat het de recherche was, de DNIC en hun bedreigingen die u deden vertrekken. U zei over hen dat ze foto's op een muur plakken om mensen te zoeken die ze dan doden wanneer ze gevonden worden, ook al zijn ze onschuldig (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Toen er u dan gevraagd werd waarom ze op zoek naar u zijn, ontweek u de vraag en zei u dat u gezocht zou worden omdat u in een groep woonde op de markt samen met mensen die problemen veroorzaakten waardoor de DNIC u zou willen vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Tijdens uw interview bij de DVZ vermeldde u nochtans op geen enkel moment dat u de Angolese politie zou vrezen die u zou willen vermoorden. Toen er u bij DVZ gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer naar Angola en wat er in dat geval zou kunnen gebeuren, zei u dat u een misdaad vreest omdat u op straat leeft. Gevraagd waarom u dat denkt en een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Angola, zei u dat u er van uw ouders gescheiden werd toen u 11 jaar was, dat u geen familie in uw land hebt en dat u asiel gevraagd hebt om samen te kunnen zijn met uw moeder. U verklaarde verder dat u in Congo bang was om eropgepakt te worden samen met andere straatkinderen waarvan sommigen gedood werden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5).

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat u uw vrees ten opzichte van de DNIC niet aanhaalde tijdens uw interview met DVZ, zei u dat ze u daar zeiden dat u hier (op het CGVS) uw verhaal kon vertellen tijdens uw interview. U werd er dan op gewezen dat ze u bij DVZ wel degelijk vroegen waarom u asiel aanvraagt en er werd u gevraagd waarom u op dat moment niets zei over de DNIC. U zei dan dat ze u bij DVZ gezegd zouden hebben dat u zo kort mogelijk moest zijn en dat u bang was dat uw verhaal te lang was. U voegde er dan aan toe dat het de Nederlanders waren die u naar hier brachten.

Dat u uw verklaringen zo kort mogelijk wilde houden bij DVZ kan allerm minst verklaren dat u daar niet aanhaalde dat u door de Angolese politie gezocht zou worden en dat deze u zou willen doden. Des te meer omdat dit uw enige verklaarde vrees is ten opzichte van Angola. Bovendien werd u in vraag 7 op de DVZ expliciet gevraagd of u, naast de reeds uiteengezette problemen, **nog problemen** had met uw a) autoriteiten ? waarop u "neen" antwoordde.

Omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen over de activiteiten van de DNIC en omwille van het feit dat u dit niet aanhaalde bij DVZ hoewel het om uw enige vrees ten opzichte van Angola gaat, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u door de Angolese politie zou gezocht worden.

U verklaarde dus bij DVZ dat u van uw ouders gescheiden werd toen u 11 jaar was, iets wat u ook verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.4 & 5). U verklaarde dat uw ouders verdwenen waren uit het huis waar u woonde nadat u een nacht in het bos doorgebracht had omdat u 's nachts vreemde geluiden gehoord had (zie gehoorverslag CGVS p.4 - 5).

U verklaarde dat de chef van het dorp waar u woonde u toen samen met uw broers en zus naar Luanda zou gestuurd hebben. Gevraagd waarom deze dat deed, zei u dat de chef u gezegd zou hebben "jullie ouders zijn hier niet, je moet naar Luanda gaan". Gevraagd waarom naar Luanda, waarom de chef dacht dat uw ouders daar waren, zegt u dat u dat niet weet (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Gevraagd wat u dan in Luanda deed om uw ouders terug te vinden, zei u enkel dat jullie "vragen stelden aan mensen" en gevraagd of dat mensen waren die u niet kent zei u dat jullie daar niemand kenden. Toen er u dan gevraagd werd waarom u, om uw ouders terug te vinden, vragen stelde aan mensen die u niet kende in een stad waar uw ouders niet woonden, zei u dat u vragen stelde aan mensen om te zien of die mensen ons niet kenden. U verklaarde hier verder over dat uw moeder Lingala sprak en dat jullie vragen stelden aan mensen die Lingala spreken (zie gehoorverslag CGVS p.6).

U verklaarde dat u daarna naar Kinshasa ging en gevraagd waarom jullie naar Kinshasa gingen zei u enkel; "ze zeiden ons dat de mensen vaak naar Kinshasa gingen, daarom" (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Nadat uw ouders verdwenen waren uit het dorp zou u, als 11 jarige samen met uw jongere broers en zus naar de hoofdstad zijn gereisd om daar uw ouders te gaan zoeken maar als er u dan gevraagd werd waarom jullie precies naar Luanda gingen daarvoor, zegt u het niet te weten. Over hoe u in Luanda naar uw ouders zouden gezocht hebben, kunt u enkel zeggen dat u wat vragen stelde aan mensen die u niet kent om daarna, in de zoektocht naar uw ouders, zelfs naar Kinshasa te reizen omdat onbekenden tegen u zouden gezegd hebben dat "mensen vaak naar Kinshasa gaan". Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over hoe u van uw dorp naar Luanda en daarna in Kinshasa zou beland zijn op zoek naar uw ouders bijzonder ongeloofwaardig en onaannemelijk zijn.

Wanneer er u dan gevraagd werd wat er gebeurd was met uw ouders tijdens de nacht dat ze verdwenen, beschrijft u eerst opnieuw wat er die nacht gebeurd zou zijn om daarna te zeggen dat u niet weet wat er toen gebeurd is en dit nog eens te bevestigen (zie gehoorverslag CGVS p.5).

U bevestigt dan dat u uw moeder al in Europa gezien hebt in Nederland (zie gehoorverslag CGVS p.5-6). **Gevraagd of u haar niet vroeg wat er die nacht gebeurd is, zei u dat jullie niet veel tijd hadden om te praten.** Gevraagd hoeveel keer u uw moeder zag in Nederland, zei u dat u haar 1 keer zag daar (zie gehoorverslag CGVS p.6)

U verklaarde dat u uw moeder in Nederland terugzag in maart (2016) en dat u nog steeds met haar in contact staat (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Er werd u dan gevraagd wat er met uw vader gebeurd is en u zei dat uw vader van uw moeder scheidde maar dat ze het nog niet uitlegde. U zei verder dat het door de problemen is dat ze van uw vader scheidde en dat uw moeder alleen in Nederland is. **U verklaarde ook niet te weten waar uw vader is** en gevraagd of u dat dan niet vroeg aan uw moeder zei u dat u het vroeg maar dat ze u zei dat jullie er later over gaan praten. Gevraagd wanneer dat dan is, later, ontwijkt u de vraag en zegt u dat u **enkel 2-3 dagen met haar doorbracht**, dat u daarna terug naar uw centrum moest en daarna naar België (zie gehoorverslag CGVS p.7).

U verklaarde verder ook niet te weten hoe het komt dat uw moeder in Nederland woont en ook niet te weten of ze daar asiel heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.11). Gevraagd waar u en uw moeder over spraken toen u 2-3 dagen bij haar verbleef, ontwijkt u de vraag en zegt u dat het een weerzien was met veel emotie, dat jullie weenden en blij waren. U zei dat haar vrienden daar ook waren en dat jullie niet de mogelijkheid hadden om veel te praten. Wanneer u er dan op gewezen werd dat u toch 2-3 dagen met haar doorbracht, zegt u dan dat ze uw moeder een brief stuurden waarin stond dat u naar uw centrum en daarna naar België moest (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Tijdens uw interview op DVZ verklaarde u dat uw broers Nsimba en Nzuzi en uw zus Maria, volgens uw moeder ergens in Europa wonen (zie verklaringen DVZ, vragenlijst DVZ, persoonsgegevens, vraag 17 in het administratief dossier). Toen u er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd waar uw broers en zus zich nu bevinden, zei u dat uw moeder u enkel zei dat ze teruggevonden werden maar dat ze u er verder niets over zei. Gevraagd waar ze nu wonen, zei u het niet te weten en gevraagd of ze in Afrika of Europa wonen zei u het ook niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.8).

U werd er toen op gewezen dat u bij DVZ verklaard had dat uw broers en zus volgens uw moeder ergens in Europa woonden. U zei hierop dat u en uw moeder allebei weenden toen jullie elkaar terugzagen, dat ze dingen al wenend zei en dat u het soms niet goed hoorde. Gevraagd waarom u dan bij DVZ zei dat uw moeder u zei dat uw broers en zus in Europa wonen, zegt u dan dat u haar " hoorde zeggen dat ze in Europa konden zijn" (zie gehoorverslag CGVS p.8). Over deze verklaringen dient ten eerste vastgesteld te worden dat ze tegenstrijdig zijn en ten tweede dat ze volstrekt ongeloofwaardig zijn. U verklaarde dat u 2-3 dagen doorbracht met uw moeder, dat u dan enkel dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen kan afleggen over de woonplaats van uw broers en zussen is niet geloofwaardig.

Dat u, meer dan 5 maanden nadat u uw moeder terug zag, nog steeds niet zou gesproken hebben met haar over wat er gebeurde tijdens de nacht dat uw ouders verdwenen, waardoor u als elfjarig kind nog 15 jaar zou moeten wachten om uw moeder terug te zien, is compleet ongeloofwaardig. Dat u over de woonplaats van uw broers en zus die u zou kwijtgeweest zijn tegenstrijdige verklaringen aflegt maar verder ook niets over hen weet te vertellen ondanks dat u 2 – 3 dagen met uw moeder doorbracht en daarna nog in contact met haar bleef is eveneens niet geloofwaardig.

Er moet dan ook vastgesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u als kind van uw ouders gescheiden werd.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u een zeker meneer Simon in Luanda zou ontmoet hebben en dat deze persoon u gezegd zou hebben dat uw vader een vriend van hem was en dat hij uw moeder in Nederland gezien had waarna deze persoon uw reis van Luanda naar Nederland voor u zou geregeld hebben (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd welke nationaliteit deze meneer Simon heeft , zei u het niet te weten en gevraagd hoe hij uw vader kende zei u dat uw vader meneer Simon hielp met zijn inkomen wanneer deze naar Luanda kwam omdat uw vader een soldaat was. Gevraagd of uw vader dan in Luanda woonde, zei u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.11).

*Toen er u gevraagd werd met welke documenten u reisde om van Luanda naar Frankrijk te gaan zei u dat alle documenten in de handen van die meneer (Simon) waren en dat u niets bijhad (zie gehoorverslag CGVS p.11). U werd er toen op gewezen dat u met een paspoort reisde op de naam van Matondo Domingos Soares en dat u een visum voor België had (zie visumaanvraag in het administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure) en er werd u gevraagd hoe u aan dat paspoort geraakt bent. U zei dat u zelfs niet weet hoe men een paspoort kan krijgen of welke stappen men moet ondernemen om een visum te verkrijgen. **U zei dat meneer Simon u mee nam naar een kantoor waar jullie een dame ontmoetten die u wat vragen stelde en uw vingerafdrukken nam.** Gevraagd of dat dan om uw paspoort te verkrijgen was, zei u dat u het niet weet en dat meneer Simon u zei dat hij stappen ging zetten om u te laten reizen (zie gehoorverslag CGVS p.11).*

U zei dat de dame die u in dat kantoor ontmoette een Europese dame was en gevraagd of dat dan in de Belgische ambassade was, verklaarde u het niet te weten want het werd u niet gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dat u, op het moment dat u een visumaanvraag deed voor België in de Belgische ambassade in Luanda, niet eens zou weten waar u zich bevond is niet geloofwaardig.

Gevraagd welke vragen deze dame u dan stelde, zegt u dan dat ze niet met u praatte maar met meneer Simon en dat u niet weet waar ze over praatten omdat u wat veraf zat (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Hoewel u dus eerst verklaarde dat deze dame u wat vragen stelde, zegt u daarna dat ze eigenlijk niet met u praatte maar met meneer Simon. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Gevraagd of deze dame in dat kantoor u gefotografeerd heeft, zei u dat “ u zich herinnert dat ze u op een plaats gezet hebben, wat verborgen, ik weet niet of ze dan mijn foto namen, het duurde niet lang”. Gevraagd of meneer Simon u nog andere dingen gaf vooraleer jullie naar dat kantoor gingen, zei u dat hij u iets gegeven had. Gevraagd of de kleren die u aanhad toen u naar dat kantoor ging, uw kleren waren of vanwaar die kwamen, zei u dat u enkel een hemd aan had (zie gehoorverslag CGVS p.13). Op de foto die van u werd genomen toen u uw visumaanvraag voor België deed bent u echter duidelijk te zien met hemd en daarboven een (kostuum) vest (zie documenten buiten de asielprocedure in het administratief dossier). Er werd u dan gevraagd of u toen geen vest aanhad waarop u zei dat, op het moment dat ze uw foto namen (hoewel u dus eerder verklaarde dat u niet weet of ze daar uw foto namen), u “ zag dat het uw gezicht was maar dat ze daar de kleren op uw foto veranderd hebben”. Gevraagd of u echt bedoelde dat men daar uw gezicht fotografeerde en daarna de foto aanpasten, bevestigde u dit. Gevraagd waarom ze dat deden, zei u dat u het niet wist maar dat uw kleren misschien niet goed genoeg waren (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Dergelijke weinig serieuze en compleet ongeloofwaardige verklaringen ondergraven volledig uw algemene geloofwaardigheid waardoor er dan ook geen enkel geloof kan gehecht worden, noch aan uw verklaringen dat u de Angolese politie zou vrezen in geval van een terugkeer, noch aan uw zelfverklaarde profiel als iemand die dakloos was in Luanda en daar op de markt sliep.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer die u in Nederland verkreeg toen u daar asiel aanvraag: een vreemdelingenidentiteitsbewijs, een zorgpas, een kaart van uw centrum en een bankkaart.

Deze documenten hebben geen enkele link met Angola of uw asielrelaas en veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het “verbod van willekeur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: “(...)

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Toen er u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd werd waarom u uit Angola vertrok en of u dat kon uitleggen, zei u dat het een risico was om op de markt te leven want er woonden daar ook gewapende bandieten die problemen maakten. U zei verder dat de DNIC (het huidige SIC, de Angolese criminele recherche die in 2015 de DNIC verving, zie informatie in de blauwe map in het administratief dossier) daar mensen kwam arresteren en daarbij ook mensen doodschoten. U zei dan dat de politie met een stempel "DNIC" op de lijken van deze neergeschoten mensen kwam zetten waarna de lijken werden opgehaald (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Dat de Angolese politie stempels met hun eigen acroniem op lijken zou zetten van personen die ze zelf neerschoot is volledig ongeloofwaardig, des te meer omdat deze dienst (DNIC) sinds 2015 niet meer bestaat en er sindsdien van SIC wordt gesproken. U verklaarde dat u in 2016 vanuit Kinshasa naar Luanda verhuisde (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd of de DNIC u ooit persoonlijk bedreigd heeft, zei u dat u telkens kon vluchten en dat ze u nooit kunnen arresteren hebben (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen er u gevraagd werd om te vertellen waarom u asiel aanvraagt en welke gebeurtenissen ertoe geleid hebben dat u uit Angola moest vertrekken, zei u dat u aan meneer Simon vroeg om u mee te nemen zodat u uw moeder kon terugzien. Wanneer er u dan gevraagd werd of het daarom is dat u vertrokken bent uit Angola, zei u dat het de recherche was, de DNIC en hun bedreigingen die u deden vertrekken. U zei over hen dat ze foto's op een muur plakken om mensen te zoeken die ze dan doden wanneer ze gevonden worden, ook al zijn ze onschuldig (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Toen er u dan gevraagd werd waarom ze op zoek naar u zijn, ontweek u de vraag en zei u dat u gezocht zou worden omdat u in een groep woonde op de markt samen met mensen die problemen veroorzaakten waardoor de DNIC u zou willen vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Tijdens uw interview bij de DVZ vermeldde u nochtans op geen enkel moment dat u de Angolese politie zou vrezen die u zou willen vermoorden. Toen er u bij DVZ gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer naar Angola en wat er in dat geval zou kunnen gebeuren, zei u dat u een misdaad vreest omdat u op straat leeft. Gevraagd waarom u dat denkt en een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Angola, zei u dat u er van uw ouders gescheiden werd toen u 11 jaar was, dat u geen familie in uw land hebt en dat u asiel gevraagd hebt om samen te kunnen zijn met uw moeder. U verklaarde verder dat u in Congo bang was om eropgepakt te worden samen met andere straatkinderen waarvan sommigen gedood werden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5).

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat u uw vrees ten opzichte van de DNIC niet aanhaalde tijdens uw interview met DVZ, zei u dat ze u daar zeiden dat u hier (op het CGVS) uw verhaal kon vertellen tijdens uw interview. U werd er dan op gewezen dat ze u bij DVZ wel degelijk vroegen waarom u asiel aanvraagt en er werd u gevraagd waarom u op dat moment niets zei over de DNIC. U zei dan dat ze u bij DVZ gezegd zouden hebben dat u zo kort mogelijk moest zijn en dat u bang was dat uw verhaal te lang was. U voegde er dan aan toe dat het de Nederlanders waren die u naar hier brachten.

Dat u uw verklaringen zo kort mogelijk wilde houden bij DVZ kan allerm minst verklaren dat u daar niet aanhaalde dat u door de Angolese politie gezocht zou worden en dat deze u zou willen doden. Des te meer omdat dit uw enige verklaarde vrees is ten opzichte van Angola. Bovendien werd u in vraag 7 op de DVZ expliciet gevraagd of u, naast de reeds uiteengezette problemen, nog problemen had met uw a) autoriteiten ? waarop u "neen" antwoordde.

Omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen over de activiteiten van de DNIC en omwille van het feit dat u dit niet aanhaalde bij DVZ hoewel het om uw enige vrees ten opzichte van Angola gaat, kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u door de Angolese politie zou gezocht worden.

U verklaarde dus bij DVZ dat u van uw ouders gescheiden werd toen u 11 jaar was, iets wat u ook verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.4 & 5). U verklaarde dat uw

ouders verdwenen waren uit het huis waar u woonde nadat u een nacht in het bos doorgebracht had omdat u 's nachts vreemde geluiden gehoord had (zie gehoorverslag CGVS p.4 - 5).

U verklaarde dat de chef van het dorp waar u woonde u toen samen met uw broers en zus naar Luanda zou gestuurd hebben. Gevraagd waarom deze dat deed, zei u dat de chef u gezegd zou hebben "jullie ouders zijn hier niet, je moet naar Luanda gaan". Gevraagd waarom naar Luanda, waarom de chef dacht dat uw ouders daar waren, zegt u dat u dat niet weet (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Gevraagd wat u dan in Luanda deed om uw ouders terug te vinden, zei u enkel dat jullie "vragen stelden aan mensen" en gevraagd of dat mensen waren die u niet kent zei u dat jullie daar niemand kenden. Toen er u dan gevraagd werd waarom u, om uw ouders terug te vinden, vragen stelde aan mensen die u niet kende in een stad waar uw ouders niet woonden, zei u dat u vragen stelde aan mensen om te zien of die mensen ons niet kenden. U verklaarde hier verder over dat uw moeder Lingala sprak en dat jullie vragen stelden aan mensen die Lingala spreken (zie gehoorverslag CGVS p.6).

U verklaarde dat u daarna naar Kinshasa ging en gevraagd waarom jullie naar Kinshasa gingen zei u enkel; "ze zeiden ons dat de mensen vaak naar Kinshasa gingen, daarom" (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Nadat uw ouders verdwenen waren uit het dorp zou u, als 11 jarige samen met uw jongere broers en zus naar de hoofdstad zijn gereisd om daar uw ouders te gaan zoeken maar als er u dan gevraagd werd waarom jullie precies naar Luanda gingen daarvoor, zegt u het niet te weten. Over hoe u in Luanda naar uw ouders zouden gezocht hebben, kunt u enkel zeggen dat u wat vragen stelde aan mensen die u niet kent om daarna, in de zoektocht naar uw ouders, zelfs naar Kinshasa te reizen omdat onbekenden tegen u zouden gezegd hebben dat "mensen vaak naar Kinshasa gaan". Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over hoe u van uw dorp naar Luanda en daarna in Kinshasa zou beland zijn op zoek naar uw ouders bijzonder ongeloofwaardig en onaannemelijk zijn.

Wanneer er u dan gevraagd werd wat er gebeurd was met uw ouders tijdens de nacht dat ze verdwenen, beschrijft u eerst opnieuw wat er die nacht gebeurd zou zijn om daarna te zeggen dat u niet weet wat er toen gebeurd is en dit nog eens te bevestigen (zie gehoorverslag CGVS p.5).

U bevestigt dan dat u uw moeder al in Europa gezien hebt in Nederland (zie gehoorverslag CGVS p.5-6). Gevraagd of u haar niet vroeg wat er die nacht gebeurd is, zei u dat jullie niet veel tijd hadden om te praten. Gevraagd hoeveel keer u uw moeder zag in Nederland, zei u dat u haar 1 keer zag daar (zie gehoorverslag CGVS p.6)

U verklaarde dat u uw moeder in Nederland terugzag in maart (2016) en dat u nog steeds met haar in contact staat (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Er werd u dan gevraagd wat er met uw vader gebeurd is en u zei dat uw vader van uw moeder scheidde maar dat ze het nog niet uitlegde. U zei verder dat het door de problemen is dat ze van uw vader scheidde en dat uw moeder alleen in Nederland is. U verklaarde ook niet te weten waar uw vader is en gevraagd of u dat dan niet vroeg aan uw moeder zei u dat u het vroeg maar dat ze u zei dat jullie er later over gaan praten. Gevraagd wanneer dat dan is, later, ontwijkt u de vraag en zegt u dat u enkel 2-3 dagen met haar doorbracht, dat u daarna terug naar uw centrum moest en daarna naar België (zie gehoorverslag CGVS p.7).

U verklaarde verder ook niet te weten hoe het komt dat uw moeder in Nederland woont en ook niet te weten of ze daar asiel heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.11). Gevraagd waar u en uw moeder over spraken toen u 2-3 dagen bij haar verbleef, ontwijkt u de vraag en zegt u dat het een weerzien was met veel emotie, dat jullie weenden en blij waren. U zei dat haar vrienden daar ook waren en dat jullie niet de mogelijkheid hadden om veel te praten. Wanneer u er dan op gewezen werd dat u toch 2-3 dagen met haar doorbracht, zegt u dan dat ze uw moeder een brief stuurden waarin stond dat u naar uw centrum en daarna naar België moest (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Tijdens uw interview op DVZ verklaarde u dat uw broers Nsimba en Nzuzi en uw zus Maria, volgens uw moeder ergens in Europa wonen (zie verklaringen DVZ, vragenlijst DVZ, persoonsgegevens, vraag 17 in het administratief dossier). Toen u er u tijdens uw gehoor op het CGVS gevraagd werd waar uw broers en zus zich nu bevinden, zei u dat uw moeder u enkel zei dat ze teruggevonden werden maar dat

ze u er verder niets over zei. Gevraagd waar ze nu wonen, zei u het niet te weten en gevraagd of ze in Afrika of Europa wonen zei u het ook niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.8).

U werd er toen op gewezen dat u bij DVZ verklaard had dat uw broers en zus volgens uw moeder ergens in Europa woonden. U zei hierop dat u en uw moeder allebei weenden toen jullie elkaar terugzagen, dat ze dingen al wenend zei en dat u het soms niet goed hoorde. Gevraagd waarom u dan bij DVZ zei dat uw moeder u zei dat uw broers en zus in Europa wonen, zegt u dan dat u haar " hoorde zeggen dat ze in Europa konden zijn" (zie gehoorverslag CGVS p.8). Over deze verklaringen dient ten eerste vastgesteld te worden dat ze tegenstrijdig zijn en ten tweede dat ze volstrekt ongeloofwaardig zijn. U verklaarde dat u 2-3 dagen doorbracht met uw moeder, dat u dan enkel dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen kan afleggen over de woonplaats van uw broers en zussen is niet geloofwaardig.

Dat u, meer dan 5 maanden nadat u uw moeder terug zag, nog steeds niet zou gesproken hebben met haar over wat er gebeurde tijdens de nacht dat uw ouders verdwenen, waardoor u als elfjarig kind nog 15 jaar zou moeten wachten om uw moeder terug te zien, is compleet ongeloofwaardig. Dat u over de woonplaats van uw broers en zus die u zou kwijtgespeeld zijn tegenstrijdige verklaringen aflegt maar verder ook niets over hen weet te vertellen ondanks dat u 2 – 3 dagen met uw moeder doorbracht en daarna nog in contact met haar bleef is eveneens niet geloofwaardig.

Er moet dan ook vastgesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u als kind van uw ouders gescheiden werd.

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u een zeker meneer Simon in Luanda zou ontmoet hebben en dat deze persoon u gezegd zou hebben dat uw vader een vriend van hem was en dat hij uw moeder in Nederland gezien had waarna deze persoon uw reis van Luanda naar Nederland voor u zou geregeld hebben (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gevraagd welke nationaliteit deze meneer Simon heeft , zei u het niet te weten en gevraagd hoe hij uw vader kende zei u dat uw vader meneer Simon hielp met zijn inkomen wanneer deze naar Luanda kwam omdat uw vader een soldaat was. Gevraagd of uw vader dan in Luanda woonde, zei u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Toen er u gevraagd werd met welke documenten u reisde om van Luanda naar Frankrijk te gaan zei u dat alle documenten in de handen van die meneer (Simon) waren en dat u niets bijhad (zie gehoorverslag CGVS p.11). U werd er toen op gewezen dat u met een paspoort reisde op de naam van Matondo Domingos Soares en dat u een visum voor België had (zie visumaanvraag in het administratief dossier, documenten buiten de asielprocedure) en er werd u gevraagd hoe u aan dat paspoort geraakt bent. U zei dat u zelfs niet weet hoe men een paspoort kan krijgen of welke stappen men moet ondernemen om een visum te verkrijgen. U zei dat meneer Simon u mee nam naar een kantoor waar jullie een dame ontmoetten die u wat vragen stelde en uw vingerafdrukken nam. Gevraagd of dat dan om uw paspoort te verkrijgen was, zei u dat u het niet weet en dat meneer Simon u zei dat hij stappen ging zetten om u te laten reizen (zie gehoorverslag CGVS p.11).

U zei dat de dame die u in dat kantoor ontmoette een Europese dame was en gevraagd of dat dan in de Belgische ambassade was, verklaarde u het niet te weten want het werd u niet gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dat u, op het moment dat u een visumaanvraag deed voor België in de Belgische ambassade in Luanda, niet eens zou weten waar u zich bevond is niet geloofwaardig.

Gevraagd welke vragen deze dame u dan stelde, zegt u dan dat ze niet met u praatte maar met meneer Simon en dat u niet weet waar ze over praatten omdat u wat veraf zat (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hoewel u dus eerst verklaarde dat deze dame u wat vragen stelde, zegt u daarna dat ze eigenlijk niet met u praatte maar met meneer Simon. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Gevraagd of deze dame in dat kantoor u gefotografeerd heeft, zei u dat " u zich herinnert dat ze u op een plaats gezet hebben, wat verborgen, ik weet niet of ze dan mijn foto namen, het duurde niet lang". Gevraagd of meneer Simon u nog andere dingen gaf vooraleer jullie naar dat kantoor gingen, zei u dat hij u iets gegeven had. Gevraagd of de kleren die u aanhad toen u naar dat kantoor ging, uw kleren waren of vanwaar die kwamen, zei u dat u enkel een hemd aan had (zie gehoorverslag CGVS p.13). Op de foto die van u werd genomen toen u uw visumaanvraag voor België deed bent u echter duidelijk te zien met hemd en daarboven een (kostuum) vest (zie documenten buiten de asielprocedure in het administratief dossier). Er werd u dan gevraagd of u toen geen vest aanhad waarop u zei dat, op het moment dat ze uw foto namen (hoewel u dus eerder verklaarde dat u niet weet of ze daar uw foto

namen), u “zag dat het uw gezicht was maar dat ze daar de kleren op uw foto veranderd hebben”. Gevraagd of u echt bedoelde dat men daar uw gezicht fotografeerde en daarna de foto aanpasten, bevestigde u dit. Gevraagd waarom ze dat deden, zei u dat u het niet wist maar dat uw kleren misschien niet goed genoeg waren (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Dergelijke weinig serieuze en compleet ongeloofwaardige verklaringen ondergraven volledig uw algemene geloofwaardigheid waardoor er dan ook geen enkel geloof kan gehecht worden, noch aan uw verklaringen dat u de Angolese politie zou vrezen in geval van een terugkeer, noch aan uw zelfverklaarde profiel als iemand die dakloos was in Luanda en daar op de markt sliep.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer die u in Nederland verkreeg toen u daar asiel aanvroeg: een vreemdelingenidentiteitsbewijs, een zorgpas, een kaart van uw centrum en een bankkaart.

Deze documenten hebben geen enkele link met Angola of uw asielrelaas en veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.
(...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en komt niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer volstaat geenszins om de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De stelling dat het SIC onder de lokale bevolking nog steeds bekend staat als DNIC is slechts een algemene bewering en doet geen afbreuk aan het gegeven dat het DNIC sinds 2015 niet meer bestaat en er enkel nog van SIC wordt gesproken, zoals blijkt uit de informatie in het administratieve dossier. Het louter herhalen van de verklaring dat DNIC officieren een stempel met hun acroniem op de lijken zetten kan verzoekers verklaringen dan ook niet in een ander daglicht plaatsen te meer verzoeker zelf verklaarde pas in 2016 naar Luanda te zijn verhuisd en aldaar opmerkte dat “DNIC” officieren stempels met hun acroniem “DNIC” op de lijken plaatsten. De Raad treedt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts bij waarbij wordt geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat de Angolese politie stempels met hun eigen acroniem op de lijken van de personen die ze zelf doodschoot zou zetten. Verzoeker brengt overigens geen enkele informatie bij ter staving van deze bewering.

Waar verzoeker uitlegt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over zijn vrees voor DNIC omdat hij aldaar verklaarde dat hij vreesde voor een misdaad op straat en hiermee een geweldsdaad van DNIC bedoelde, stelt de Raad vast dat dit slechts een *post factum* verklaring is teneinde zijn verklaringen als geheel te doen overkomen.

De Raad stelt immers vast dat er volgend op zijn antwoord dat hij een misdaad vreest omdat hij op straat leeft, verduidelijking werd gevraagd (stuk 13, Vragenlijst, punten 3.4 en 3.5.). Verzoeker werd hierbij de kans gegeven om in een open vraag verdere toelichting hierover te verstrekken, maar beperkt zich tot het antwoord dat hij asiel heeft aangevraagd om bij zijn moeder te kunnen zijn en bang was om in Congo te worden opgepakt met de andere straatkinderen, die ook werden gedood. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hem tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd werd of hij naast de reeds uiteengezette problemen, nog problemen had met de autoriteiten? waarop hij “neen” antwoordde. Het betoog dat hij de vraag niet had begrepen omdat “hij bedoelde te zeggen” nooit gearresteerd te zijn acht de Raad dan ook niet ernstig. De gestelde vraag “of hij, naast de reeds uiteengezette problemen, nog problemen had met de autoriteiten” was duidelijk genoeg.

Verzoekers vrees voor “DNIC” maakt blijkens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk de kern uit van verzoekers asielrelaas waardoor het niet

aannemelijk is dat hij hierover met geen woord heeft gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij hiertoe wel degelijk de kans heeft gekregen.

Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook met de algemene bewering dat hij erg jong was en zich de details niet meer kan herinneren inzake de *“twijfels die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit over de omzwervingen van verzoeker”* kan verzoeker geen afbreuk doen aan de desbetreffende volstrekt ongeloofwaardige verklaringen inzake de zoektocht naar zijn ouders. Verzoekers verklaringen omtrent zijn omzwervingen in de zoektocht naar zijn ouders raken immers kant noch wal. Indien wordt aangenomen dat verzoeker zijn ouders op elfjarige leeftijd kwijtraakte en de door hem geschetste verplaatsingen daadwerkelijk maakte kan wel degelijk van hem worden verwacht dat hij er desbetreffend doortastende, doorleefde en duidelijke verklaringen over aflegt en zich niet bedient van vage en oppervlakkige antwoorden.

Wat betreft verzoekers onwetendheid omtrent meneer Simon, herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen, maar verschoont hij zijn onwetendheid niet.

Wat betreft de vragen die op de Belgische ambassade werden gesteld kiest verzoeker in het verzoekschrift slechts voor één versie van zijn verklaringen maar hiermee verschoont of weerlegt hij de tegenstrijdige verklaringen hierover niet.

Het verwijzen naar de mogelijkheid dat hij zal worden blootgesteld aan structurele werkeloosheid en armoede; inadequate huisvesting; discriminatie; schending van gezondheidsrechten; schending van mensenrechten; geen toegang tot gezondheidszorg; onmenselijke behandeling en foltering en zal worden gevangen genomen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De bewering dat er in Angola voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten door de Angolese politie bestaan wordt evenmin concreet aangetoond.

Ook met het betoog dat het asielrelaas “op zijn minst kon gebeurd zijn” en dat hij geantwoord heeft op de gestelde vragen en niet alles en elk detail kan weten, wordt evenmin afbreuk gedaan aan de voormelde en concrete vaststellingen, die wel degelijk betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas.

Daar waar verzoekende partij opwerpt dat zij ernstig getraumatiseerd is, merkt de Raad op dat zij hiervan geen enkel medisch attest bijbrengt, waardoor deze verklaring slechts als een blote bewering kan worden weerhouden en er door de Raad hoe dan ook geen rekening mee dient te worden gehouden. De Raad wijst er tevens op dat verzoekende partij noch haar raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag heeft gemaakt van psychische problemen in hoofde van verzoekende partij.

Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak niet op correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker stelt dat er in Angola sprake is van willekeurig geweld is, maar voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF